

'T IS Plicht DAT IED'RE JONGEN

Eindelijk is dan van mij een ontstellende onzekerheid weggenomen. U moet namelijk weten, dat ik sedert vele maanden geen mobilisatiebestemming meer had. O, ik geef toe, u hebt het niet gemerkt, maar in mijn binnenste was vele ochtenden bij het opstaan de wurgende vraag: Waar toe dit geploeter gedurende 86 perioden, als je toch geen mobilisatiebestemming hebt? Waar toe dit geploeter gedurende 86 perioden als de gemeenschap geen prijs meer stelt op je mannelijke kracht?

Maar gelukkig, ik was niet vergeten en derhalve kon ik de vorige week op een avond gevolg geven aan de vriendelijke uitnodiging op het stadshuis te komen.

Het weer werkte mee om in een luguibere BB-stemming te komen. Windkracht 8 — of iets daaromtrent — en een kleine zondvoed op de kale vlakke van het Burgemeester de Munchyplein waren het decor voor mijn gang naar no. 14.

De portier wist onmiddellijk, zoals alle portiers overal ter wereld, wat voor willig vlees hij (nog) in de kuip had. „Gang uit, rechts af“ was het ongevraagd commando, dat ik ontving. En daar zat dan de BB, breed uit, gulzig wachtend op de prooi die haar vanavond ten deel zou vallen. Het gemeentebestuur had bereidwillig een hele gang ter beschikking gesteld, waarin links en rechts op aantrekkelijke wijze tafels en stoelen waren gerangschikt, die mij onwillekeurig aan mijn oudste dochter deden denken, die bij het zien van deze opstelling ongetwijfeld zou hebben uitgeroepen: „Ha, pap, gaan we busje spelen?“ Het begin van de gang leek met zijn banken op de wachtkamer van een ziekenfonds.

Ik mocht even de wachtbank proberen en werd toen verwezen naar een tafeltje, nadat dit door mijn voorganger was verlaten en hij met een kennelijk opgelucht gemoed en een lichte tred de „bus“ uitkwam. De heren achter het tafeltje namen kennelijk aan, dat ik hun namen reeds wist, of dat deze er niets toe deden. Omdat mij het tegendeel niet werd verzoekt, nam ik plaats en noemde, omdat ik van het begin af blij wilde geven over enig initiatief te beschikken, on-

gevraagd mijn naam.

De heer, die gezien de hoeveelheid papieren die hij voor zich had, als tafeloedste fungeerde, schoof een formulier naar de bijzitter en informeerde: „Weet je hoe het moet?“ Blijkbaar kende de bijzitter het klappen van de zweep. De tafeloedste nam een schoon formulier en vuurde een aantal inleidende vragen op mij af die iedereen in zijn leven honderden malen beantwoordt, omdat er altijd weer mensen worden gevonden, die nieuwsgierig zijn naar naam, beroep, werkgever, enz. Deze eentonige reeks werd onverwacht doorbroken door iets origineels: „Kent u de organisatie van de BB?“ Dit werd op zo'n verrassend vriendelijke manier gevraagd, dat het mij bijna pijn deed mijn vragensteller teleur te moeten stellen. Vervolgens kwam op het formulier het punt hoogtevrees aan de orde. Toen ik met schamrood op mijn kaken bekende, dat ik daar inderdaad mee behept was, werd mijn ondervrager even fjl en kwam om het tegendeel te bewijzen.

Prijswinnaars puzzel 1

De heren A. de Rover, Utrecht, en J. H. Kemper, Expeditie, ontrangen elk f 10.— omdat zij met respectievelijk 93 en 94 punten aan de top van de ladder staan.

Door loting uit de goede oplossingen krijgen de volgende heren een prijs:

- 1e prijs (f 20.—): P. Bancken, Ge-reedschapmakerij.
  - 2e prijs (f 15.—): G. Tenhof, Gereedschapfabriek.
  - 3e prijs (f 10.—): Th. v. d. Bos, Kostprijsadministratie.
  - 4e prijs (f 10.—): L. van Loon, Tijdschriftverijf.
  - 5e prijs (f 5.—): F. v. Leeuwarden, Kostprijsadministratie.
  - 6e prijs (f 5.—): M. v. d. Heuvel, Morenlaboratorium.
  - 7e prijs (f 5.—): J. v. d. Meulen, Etnaf. magazijn.
  - 8e prijs (f 5.—): J. Kooze, Metaal-magazijn.
  - 9e prijs (f 5.—): W. C. Verhoeven, Mechanische Boekhouding.
- Vanaf maandag 2 februari kunt u uw prijs afhalen bij mej. Hartsuiker, redactie VDH-tje, of krijgt deze toegesonden (Etnaf en Utrecht).

zen met de uitslag van mijn militaire keuring van 13 jaar geleden op de propfen. De propfen waren niet zo stevig, dat hij er zich op staande kon houden en derhalve werd ik ongeschikt bevonden voor brandweerman. Bomverkenner en bomdemonteur werden mij daarna aangeboden met een gezicht van „u zeker niet?“ Bij de vacature van „redder“ werd nog even getracht een beroep te doen op mijn gevoel van menslievendheid, maar het pelt daarvan was sinds mijn vertrek van huis dermate gedaald, dat het niet meer aansloeg. Wij werden het tenslotte eens over de administratie bij de Geneeskundige Dienst.

Eindelijk had ik mijn bestemming gevonden! Ik ging er eens goed voor zitten en trachtte een beeld te krijgen van de inhoud van deze functie door voorzichtig enkele vragen te stellen. Verder dan de wetenschap dat „de doktoren wel eens wat willen weten“ en „dat er brieven moeten worden geschreven“ ben ik niet gekomen.

Tot slot bestond er nog een ongewinsde belangstelling voor m'n talen-, hoofd- en schoenmaat. Omdat je de tallenmaat als man meestal niet weet noteerde hij me maar voor 50. En daarmee was het onderhouden en mijn enthousiasme afgelopen. Ik was ingelid als noodwachtplichtige! Onder het motto: Gezelligheid kent geen tijd had het hele onderhouden 4 minuten geduurd.

Buiten regende het nog steeds. Thuis heb ik mijn tallenmaat nog eens genomen. Het bleek 52 te zijn! Sindsdien breek ik mijn hoofd over de vraag of er in de BB-organisatie ook aan een foertier is gedacht. Of dat inderdaad zo is, vertel ik u misschien een volgende keer.

Volgende week is het feest bij de schoonmaakdienst, omdat men dan het feit herdenkt, dat de heer G. F. Janssen 12½ jaar bij ons werkt, gewoond met borenstaande glimlach en de bekende schoonmaaktributen. Heer Janssen, wij verwachten voor u veel felicitaties op 5 februari a.s. Hierbij alvast de onse.

het V.D.H.-tje

PERSONEELSORGaan VAN DER HEEM N.V. EN AANVERWANTE BEDRIJVEN - DEN HAAG EN UTRECHT

Redacteur:
C. SCHREVEL
Nr 584
31 Januari 1959

KAN HET NIET GOEDKOPER?

Zo'n Afdelingskas is toch maar duur!

Deze verzuchting hoorden wij onze Utrechtse ondernemingsraadleden slaken en wij kunnen ons zo voorstellen dat een heleboel Van der Heem'ers er net zo over denken. Ook wij zijn van mening dat het goedkoper kan, maar dan zal er nog heel wat moeten gebeuren en dat kan alleen tot stand worden gebracht als alle Van der Heem'ers hun volle medewerking eraan geven.

Wat is namelijk het geval?
Ook een Afdelingskas — en dat hebben wij al meer geschreven — kan alleen maar geld uitgeven als het eerst is binnengekomen.

Wat doet een Afdelingskas?

Populair gezegd mag een Afdelingskas in eigen beheer de bepalingen van de ziektewet uitvoeren. Onder toezicht van de overheid kunnen in ons geval een aantal Van der Heem'ers dit werk doen, waardoor het uiteraard goedkoper is dan dat je bij een bedrijfsvereniging terechtkomt, een instantie buiten het bedrijf dus.

Wat komt erin en wat gaat eruit?

Het geld dat in de Afdelingskas komt is de premie die alle VDH'ers (tot een bepaalde loongrens) betalen en daarnaast het evengrote premiebedrag dat Van der Heem N.V. betaalt. Deze premie krachten de ziektewet betaagt voor ons bedrijf aan de Maanweg 2,05 % zowel voor de werknemers als voor de werkgever; voor onze bedrijven in Utrecht is dit percentage 3%. Het geld dat uit de kas gaat is voor het leeuwedeel uit te keren ziekengeld en daarnaast wat administratiekosten.

Waarom in Utrecht meer premie dan in Den Haag?

Dat is nu juist het punt waar wij het even over willen hebben, met aansluitend daarnaar de vraag: Kan de premie in Den Haag nog lager? Globaal ingedeeld kunnen wij twee soorten ziektegevallen onderscheiden, namelijk de langdurige en de korte gevallen. Onder langdurige ziektegevallen worden in het algemeen die verstaan, die langer dan drie maanden duren; de korte ziektegevallen duren vanzelfsprekend minder dan drie maanden, maar veelal niet eens langer dan een week. En daar zit 'n nu onder andere de kneep.

Bent u werkelijk ziek?

Was u niet eerder beter?
Het is duidelijk dat wij met dit opschriftje de goedwillende VDH'ers op de kas dreigen te jagen. Maar dat risico nemen wij want de zaak is er belangrijk genoeg voor. U moet namelijk weten dat er elke maand enkele tientallen mensen (althans van het bedrijf Maanweg) een of twee dagen ziek zijn en dat zal in Utrecht wel niet anders liggen. Nu hebben wij een bekwam arts eens het volgende

Goed. Wij komen echter nog teveel mensen tegen die een week ziek zijn, waarvan zij drie dagen in huis zitten en de andere drie dagen zeggen nodig te hebben om weer buiten te wennen.

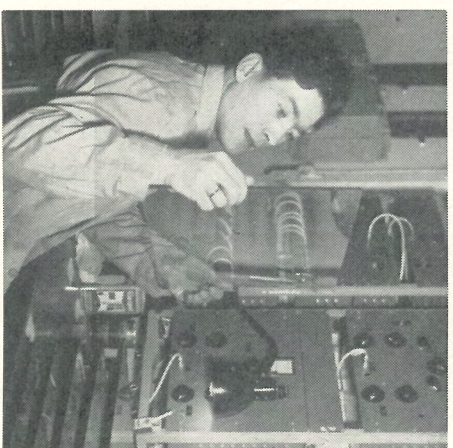
Hoe maken wij het goedkoper?

Wij schreven reeds, dat 't goedkoper maken gezocht moet worden in de kort durende ziektegevallen. Immers, het aantal langdurige ziektegevallen is betrekkelijk klein en zeer duidelijk te onderkennen, waardoor het dus gemakkelijker is te bepalen wanneer een zieke is genezen. Vraagt u zich dus goed af voor u zich ziek meldt of het beslist niet anders kan en als u ziek bent, wanneer het weer verantwoord is om aan het werk te gaan. De gegevens van onze Afdelingskassen zowel in Utrecht als in Den Haag bewijzen zonneklaar dat als iedereen zich in voorkomende gevallen deze twee vragen stelt en zich er daadwerkelijk aan houdt, een aanzienlijke besparing op het ziekengeld mogelijk is. En denkt u er wel om, minder ziekengeld betekent minder premie betalen!

Volkshogeschool

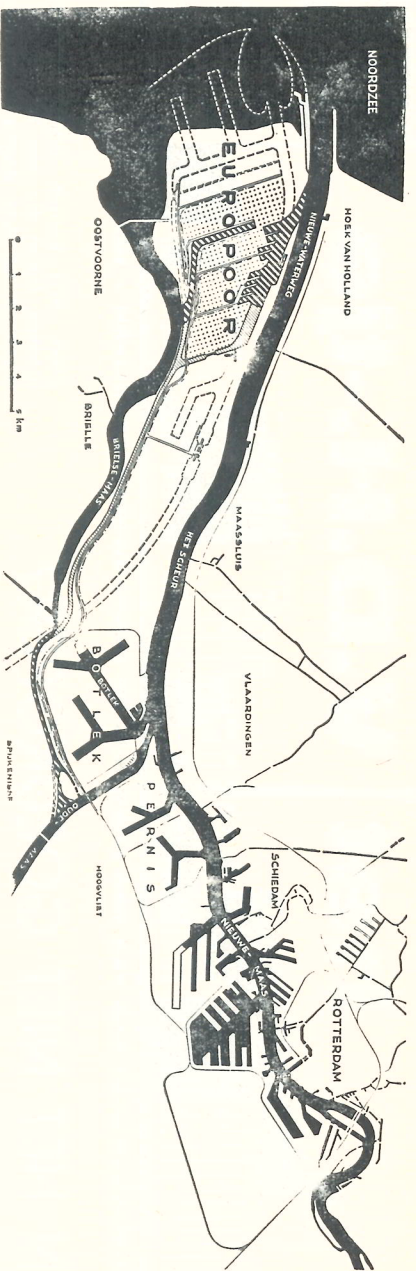
Volkshogeschool betekent eigenlijk levensschool; er worden gezamenlijk verschillende vraagstukken besproken. De cursisten komen uit alle lagen van de bevolking. De volkshogeschool poogt om alle mensen door persoonlijk contact dicht bij elkaar te brengen en zodoende meer begrip voor elkaars denkwijze bij te brengen. Om dit te bereiken worden er cursussen georganiseerd waarbij men gezamenlijk, in internaatverband, verschillende vraagstukken van onze samenleving bespreekt, b.v. over gezin en samenlevingsvorming van de mens niet te vergeten. Dit laatste blijkt uit het feit dat de cursussen voor iedereen uit welke rang of stand dan ook openstaan, mits men de leeftijd van achten jaar bereikt heeft.

Aan de veertendagse algemene cursussen nemen steeds meer personen deel. Mocht iemand willen weten welke weg hij moet bewandelen om zelf eens kennis te maken met de volkshogeschool vraagt u Jan even inlichtingen op afdeling Sociale Zaken.

Miskers en glasplaten van televisietoestellen moeten bevestigd worden en daar heeft de heer J. W. Bösseken werkzaam in de TV-Montage, zo zijn eigen ideeën over. Dat deze ideeën waardevol zijn blijkt wel uit het feit dat hem zaterdag jl. een bedrag van f 100,— werd overhandigd.

EUROPOORT

GIGANTISCH HAVENPLAN WORDT WERKELIJKHEID

Voorspellingen doen is altijd een riskante bezigheid. Nog in 1949 verklaarde het hoofd van het spuurwerk van een der grootste oliemaatschappijen, dat schepen van 12.000 tot 16.000 ton met een diepgang van ongeveer 10 meter voor de toekomst de best bruikbare olietankers zouden zijn. Tegenwoordig, minder dan 10 jaar later, behoren deze schepen tot de „kleintjes“. Enorm snel zijn we naar het zeer grote schip toegevoerd; de armeningen van de tankers zijn met sprongen omhoog gegaan. Er staan thans op de scheepswerven in verschillende delen van de wereld al meer dan 70 schepen, groter dan 50.000 ton op stapel en alles wijst in de richting van nog grotere mammoettankers tussen de 65.000 en 100.000 ton!

Met die stormachtige, niet voorziene ontwikkeling moeten de havenbouwers van vandaag terdege rekening houden, willen ze in de meest letterlijke zin de woorden „de boot niet missen“ in de toekomst kunnen waarmaken.

Rotterdam, de eerste havenstad van ons land die na de oorlog op alle terreinen een geweldige energie heeft ontplooid, wil de boot bezist niet missen: nu niet en in de toekomst niet. Daarom ontwierp het eind 1957 een stoutmoedig plan, dat met de grootste spoed zal worden verwezenlijkt: het plan EUROPOORT.

Op 13 september 1958 heeft koningin Juliana het startssein gegeven voor de baggerwerkzaamheden aan de kop van het eiland Rozenburg, waar men binnen enkele jaren een zeehavenbekken voor supertankers en andere grote schepen met terreinen voor opslag en de vestiging van zware industrieën gereed heeft te hebben. Toen een paar jaar geleden Duitse oliemaatschappijen plannen maakten om ruwe olie door een pijpleiding uit Wilhelmshaven naar het Rijn- en Ruhrgebied aan te voeren, werd beweerd dat Rotterdam technisch bij Wilhelmshaven achter zou liggen, o.a. omdat er voor de zeer grote tankers in de bestaande havens geen plaats zou zijn. Dit was voor Rotterdam aan-

leiding zich tot Rijkswaterstaat te wenden met de vraag, of er in de kop van Rozenburg, dicht bij de monding van de Nieuwe Waterweg, niet een havencomplex, gegraven kon worden voor de ontvangst van de aller-grootste tankers. Nadat Rijkswaterstaat zijn medewerking had toegezegd en de plannen door Rotterdam, de Provincie, de gemeente Rozenburg, en Rijkswaterstaat verder werden uitgewerkt, kwamen allerlei andere gedachten zich aanmelden. Van heel verschillende kanten „zag“ men wel iets in de plannen en al gauw bleek, dat de aanleg van een haven voor de aller-grootste schepen met ruime opslag- en industrieterreinen erbij, geen schone fantasie was, maar een reëel plan, dat met de nodige voortvarendheid moest worden uitgevoerd. Aan die voortvarendheid heeft het niet ontbroken. In november 1957 werd het plan met applaus door de Rotterdamse gemeenteraad aanvaard. Een paar maanden later waren de nodige gronden verworven; de eerste aanbesteding vond in mei plaats en op 11 juni, ruim zes maanden na de aanvaarding van het plan, kon dr. W. Drees, het sein geven tot het voorbereidende grondwerk.

In een tweetal artikelen willen wij u iets vertellen over het Euro-poort-plan; een goed voorbeeld van iets groots dat door een klein land als Nederland tot stand kan worden gebracht.

Haast was ook al geboden omdat over enkele jaren enorme hoeveelheden baggermateriaal voor de uitroeiing van het Delta-plan nodig zullen zijn.

Daarom hoopt men nog vóór de „zeepoorten“ tussen de Zeeuwse en Zuidhollandse eilanden dichtgemaakt te worden, de Europort voor de wereldscheepvaart open te kunnen zetten. Hoe zal de Europort eruit gaan

zien? Bovenstaand kaartje geeft daarvan een goed idee. Men begint met evenwijdig aan de Nieuwe Waterweg een zeehaven te graven, die op den duur ongeveer 4 kilometer lang zal worden en een diepte van bijna 14 meter krijgt. De haven zal voorlopig via de Nieuwe Waterweg bereikbaar zijn, maar er is al een nieuwe haven-toegang (stippellijn) direct van zee uit geprojecteerd. Met een model van deze nieuwe uitmonding worden in de Noordoostpolder uitgebreide proeven genomen.

Zonder een goede verbinding met het achterland is een zeehaven niet compleet. Het grootste deel van de met zeeschepen aangevoerde goederen zal door Rijn- en binnenvaartschepen verder moeten worden getransporteerd. Eerst heeft men bij de Europort gedacht aan een binnenhaven, die door een sluis in verbinding zou staan met het zeehavencomplex. Voor de kleinere schepen zou het water in het zeehavengebied echter te ruw zijn, terwijl bovendien het veelvuldig gebruik van een sluis het gevaar van verzilting van het achterliggende kanaal met zich mee zou brengen. Om deze bezwaren te ontgaan, heeft men de binnenhaven geheel gescheiden gehouden van de grote zeehaven. De binnenhaven begint naast het terrein dat voor een mogelijk te vestigen hoogovenbedrijf gereserveerd is. Voortopig zal het aansluiten op de Brielse Maas. Het is echter de bedoeling aan de zuidkant van Rozenburg tusschen de Europort en de Oude Maas een breed kanaal voor de binnenvaart te graven.

Verdwenen vrouwen?

Bij de belastingen van ons land laat men geregeld vrouwen verdwijnen. Daar heeft niemand minder dan prof. Ruessel de aandacht op gevestigd. Hoe men dat daar doet?

Wel, heel eenvoudig. Zodra een vrouw in het huwelijk treedt en geen bijzondere voorwaarden heeft gesteld, bestaat ze daarna voor de belastingen niet meer. Haar eigendommen, haar uitgaven, kortom al haar financiële verplichtingen komen dan op rekening van haar man. Zolang ze nog ongehuwd was, bleef ze met haar vrijgezellenbelasting een voorwerp van de grethige aandacht der belastingen. Na haar trouwen is ze volledig afgeschreven, verdwenen.

Nu kun je een vrouw niet zo maar radicaal laten verdwijnen van het toneel. Daar is zij zelf ook nog bij. Gelukkig maar. Wat zou die man bij zijn huwelijk hebben dan 'n verdwenen echtgenote? En wat zouden straks de kinderen hebben aan een afwezige moeder? Als een vrouw en moeder inderdaad zich aan de samenleving van man en kroost zou onttrekken, dan zou de narigheid pas beginnen. Gelukkig dat ze dus voorlopig alleen uit de papieren van de belastingsoverheden verdamppt. Ze blijft in feite haar rol spelen.

Ja, en als echtgenote en moeder speelt ze zo'n invloedrijke rol. Achter onze mannen en zonen, die in het bedrijf werkzaam zijn, staat thuis de vrouw en moeder; helemaal werkelijk!

En het is vaak van bijzonder grote betekenis, hoe zij achter haar man en jongen staat. Dat merkt het bedrijf heel duidelijk. Als de mannen en jongens thuis komen, vinden ze dan daar wat ze mogen verwachten? Neen, ik zinspeel hiernee helenaal niet op gemedelichte en veelzeggende heeren, die in hun echtgenoten of moeders huisslaan zien, die hen witsluitend hebben te verzorgen. Ik heb nu het oog op de sfeer, die er thuis moet zijn om er een verwachtig thuis van te maken. En die sfeer schepst vóór alles moeder de vrouw. Van deze huisselijke sfeer hangt het grotendeels af, of de gezinsteden de huiskamer zoeken ofwel bij voortkeur ontvluchten. Daar is heus niet altijd veel geld voor nodig. Natuurlijk is 'n wat ruime beurs daarvoor alleen schep je geen sfeer. Dat doet de geest en dat doet vooral het hart. Dat kan de vrouw, zelfs naadt de belastingen haar hebben geschrapt.

Hartelijk dank!

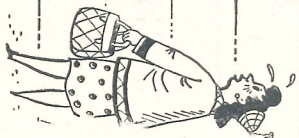
Hiermede willen wij directie en personeel danken voor de ons met Kerstmis bereide verrassing.

Alle oud-gedinden van Van der Heem N.V.

De belangstelling van directie en personeel gedurende mijn ziekte heb ik zeer op prijs gesteld.
J. J. de Waal, Meubelmakerij.

ALS WIJ HET ZELF MOESTEN DOEN..

THANS VERBRUIKT DEN GEZIN VAN 4 PERSONEN IN NED. GEMIDDELD PER MAAND		ALS ONS L. NIETS MEER INVOERDE DAN ZOU DIT GEZIN NIET MEER KUNNEN GEBRUIKEN DAN	
20 pakjes margarine (1/2 pond)	4-5 kilo varkensvles	4 pakjes margarine (1/2 pond)	0 koffie
40-50 broden (800gr)	10 kilo suiker	7 broden (800gr)	0 sigaretten
12 pakjes sigaretten	4,5 kilo varkensvles	0 sigaretten	5,5 kilo suiker
10 kilo suiker	0 koffie	3/4 kilo varkensvles	0 sigaretten
5 pakjes vet (1/2 pond)	0 koffie	2 1/2 pakjes vet (1/2 pond)	0 sigaretten
0,5 fles slaolie	0 koffie	0 slaolie	0 sigaretten

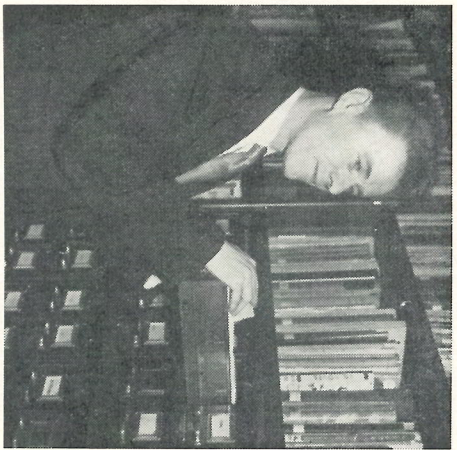

ROND UW PROVISIEKAST

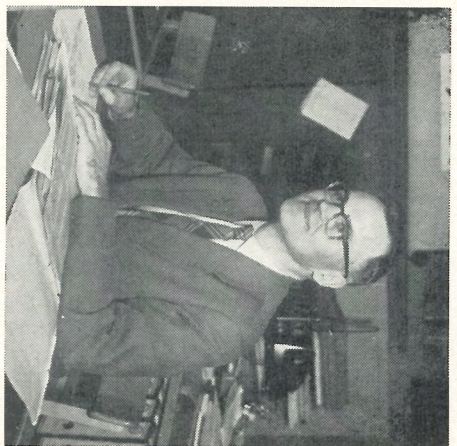
Op dit moment loopt er ergens in Nederland een schip of trein binnen met een lading aan boord of in de wagon, waar uw voedsel voor de volgende week in geborgen is. Het is deze invoer die het leven voor Nederland mogelijk maakt, voor elke invoer moet dan weer een uitvoer staan, want wij moeten alles natuurlijk kunnen betalen.

Over dit laatste willen wij het nu niet hebben, maar wel over de invoer, want deze is zo belangrijk dat de Nederlandse provisiekast er heel anders uit zou zien als wij eens niets meer invoerden en dus geheel moesten leven van wat de eigen bodem opleverde. In onze grafiek geven wij het, bijna verbijsterende, beeld hoe de Nederlandse provisiekast er uit zou zien in dat geval. Op de linkerzijde van de grafiek kunt u het gemiddelde maandelijks verbruik van een man, vrouw en twee kinderen vinden. Wat er nu zou gebeuren als Nederland niets meer invoerde kunt u op het rechter deel van de grafiek vinden. Van de 20 pakjes margarine per maand, die wij thans verbruiken, zakken wij tot 4 pakjes per maand en van de 40-50 broden per maand die wij thans verbruiken blijven er niet meer over dan zogenoemde 7 per maand. Sigaretten, koffie en slaolie verdwijnen geheel, terwijl ook de thee buiten ons bereik komt te liggen.

Het staken van elke invoer zou ook betekenen dat wij geen landbouwmachines en kunstnemen meer konden invoeren, hegeven dan weer een daling van bepaalde landbouwproducten met zich brengt. Nederland zou dan ook zijn menu drastisch moeten herzien en van voedingsmiddelen van dierlijke oorsprong overschakelen op die van plantaardige oorsprong. Desondanks zouden wij toch niet in ons eigen verbruik kunnen blijven voorzien, daarvoor zijn wij aangewezen op andere landen. Het is dan ook maar goed dat knappe koppen voor onze in- en uitvoer zorgen, want dat maakt het leven mogelijk voor de bewoners van elk huis dat in Holland staat.

In onze Bibliotheek werkt de heer H. J. M. van Gaans, die aanstaande vrijdag 13½ jaar in dienst is. Hierbij de gelukwensen van de redactie.

De heer H. J. Augustijn, werkzaam op de afdeling Hoofdtoekhouding, hoopt vrijdag 5 februari 13½ jaar in dienst te zijn. Onze hartelijke gelukwensen.